

Danielin kirja - Numero seitsemänkymmentäyhdeksän

1888 vuoden kapinan paljastaminen: opetuksia laodikealaisen adventismin toiselta sukupolvelta

Jeff Pippenger
2024-02-12

Laodikealaisen adventismin toinen sukupolvi saapui vuonna 1888, ja tätä sukupolvea kuvataan vertauskuvallisesti Hesekielin kahdeksannessa luvussa toisena kauhistuksena, jota esittävät ”hänen kuvapatsaidensa kammiot”.

Niin minä menin sisään ja näin; ja katso, kaikenlaisia matelevia olentoja ja inhottavia eläimiä sekä kaikkia Israelin heimon epäjumalia oli kuvattu seinään kaikkialle ympärille. Ja niiden edessä seisoivat seitsemänkymmentä Israelin heimon vanhinta, ja heidän keskellään seisoivat Jaasanja, Saafanin poika, kullakin miehellä suitsutusastia kädessään; ja paksu suitsutuspilvi kohosi ylöspäin. Silloin hän sanoi minulle: Ihmislapsi, oletko nähnyt, mitä Israelin heimon vanhimmat tekevät pimeässä, kukin kuvakammiossaan? Sillä he sanovat: Herra ei näe meitä; Herra on hyljännyt maan. Hesekiel 8:10–12.

Kuvakammioiden kammiot edustavat niiden sydämissä piileviä jumalattomia salaisuuksia, joita muinaiset miehet kuvaavat, ja juuri tuon jumalattomuuden he ovat tuoneet paitsi mielensä kammioiden myös Jumalan pyhäkön kammioiden.

Älä syö pahansuovan miehen leipää äläkä himoitse hänen herkullisia ruokiaan. Sillä niin kuin hän sydämessään ajattelee, niin hän on. ”Syö ja juo”, hän sanoo sinulle, mutta hänen sydämensä ei ole sinun kanssasi. Sananlaskut 23:6, 7.

Kuvakammioiden jumalattomuus on kirjoitettu sekä temppelin seinille että vanhinten mielten seinille. Hesekielin kahdeksannen luvun toisen kauhistuksen salaiset kuvakammioit kuvaavat Laodikean adventismin toista sukupolvea, ja neljästä kauhistuksesta juuri toisen kauhistuksen esittämiseen käytetään enemmän aikaa yhteisöllisen kapinan korostamiseksi, vaikka kaikki neljä kauhistusta kuvataan niiden miesten toteuttamiksi, joiden olisi pitänyt olla kansan vartijoita.

”Pelastuksen merkki on asetettu niiden päälle, ‘jotka huokaavat ja valittavat kaikkien niiden kauhistusten tähden, joita siellä tehdään’. Nyt kuoleman enkeli lähtee liikkeelle, Hesekielin näyssä teurastusaseita kantavien miesten kuvaamana; heille annetaan käsky: ‘Tappakaa armotta vanhukset ja nuorukaiset, neitsyet, lapset ja naiset; mutta älkää lähestykö ketään, jossa on merkki, ja alkakaa Minun pyhäköstäni.’ Profeetta sanoo: ‘Ja he alkoivat niistä vanhimmista miehistä, jotka olivat temppelin edessä.’ Hesekiel 9:1–6. Hävitystyö alkaa niiden keskuudessa, jotka ovat tunnustautuneet kansan hengellisiksi vartijoiksi. Väärät vartijat kaatuvat ensimmäisinä. Ketään ei ole säälimään eikä säästämään. Miehet, naiset, neidot ja pienet lapset menehtyvät yhdessä.” Suuri taistelu, 656.

Kapina, joka merkitsee toisen sukupolven saapumista, liittyy nimenomaisesti laodikealaisen adventismin johtoon, kuten se toteutui Minneapolisissa vuonna 1888 pidetyssä yleiskokouksessa. Sitä kuvataan ilmauksella ”Israelin heimon vanhimmat” sekä myös ”seitsemänkymmenen miehen” kautta. Mooseksen työhön liittyi seitsemänkymmentä vanhinta, ja Jeesuksen toinen opetuslasten ryhmä koostui seitsemästäkymmenestä miehestä. ”Seitsemänkymmentä” edustaa johtajuutta, samoin kuin ”vanhimmat”. Toinen kauhistus asettaa erityisen painotuksen johtoon, ja näin tehdessään se korostaa sitä, että kauhistus liittyy johdon yhteisölliseen kapinaan.

Seitsemänkymmenen vanhimman muinaisen miehen keskellä seisoivat ”Jaasanja, Saafanin poika”. Nimi ”Jaasanja” merkitsee ”Jumalan kuulemaa”, ja hän edustaa johtajuutta, joka kapinoin juuri sinä aikana, jolloin Jumala puhui; sillä hän kuuli Jumalan, mutta kieltäytyi kuuntelemasta, sillä hän väitti, että Jumala oli hylännyt kansansa ja ettei Jumala nähnyt, mitä tapahtui salaisissa kammioissa. Jaasanja oli ”Saafanin poika”, ja nimi ”Saafan” merkitsee ”kätkeä”. Toisen sukupolven asetelma edustaa sellaisen johtajuuden kapinaa, joka kapinoin juuri sinä aikana, jolloin Jumala puhui, ja he uskoivat, ettei Jumala nähnyt heidän tekojaan eikä välittänyt niistä.

Sisar White kirjoitti muistiin, että hänelle näytettiin Laodikealaisen adventismin johtajien keskustelut vuoden 1888 yleiskokouksen aikana. Vuoden 1888 yleiskokouksessa Jumala näytti sisar Whitelle johtajien kokoukset, joita he pitivät keskenään silloin, kun he luulivat, ettei Jumala kuunnellut. Siellä huoneidensa salaisuudessa he puhuivat pahaa sisar Whitesta, hänen pojastaan sekä vanhimmist Jonesista ja Waggonerista. He uskoivat voivansa puhua vapaasti, sillä Jumala ei voinut nähdä heitä heidän yksityisissä huoneissaan, mutta juuri nämä keskustelut Jumala näytti profeetattarelle. He olivat yhteisessä kokouksessa, ja inspiraation mukaan he kuulivat myöhäissateen sanoman, mutta he kieltäytyivät kuulemasta.

Mikä oli saanut aikaan sellaisen johtajuuden, joka vuonna 1888 osoitti niin avointa kapinallisuutta, että sisar White vertasi sitä Koorahin, Datanin ja Abiramin kapinaan?

”Kun Pyhä Henki valaisee sinua, sinä näet kaiken sen pahuuden Minneapolisissa sellaisena kuin se on, niin kuin Jumala sitä katsoo. Jos en enää koskaan näe sinua tässä maailmassa, ole varma siitä, että annan sinulle anteeksi sen murheen, ahdistuksen ja sielun taakan, jonka olet ilman mitään syytä tuottanut minulle. Mutta sielusi tähden, Hänen tähtensä, joka kuoli puolestasi, minä tahdon, että näet ja tunnustat erehdyksesi. Sinä yhdyit niiden kanssa, jotka vastustivat Jumalan Henkeä. Sinulla oli kaikki se todistusaineisto, jota tarvitsit siitä, että Herra vaikutti veljien Jonesin ja Waggonerin kautta; mutta sinä et ottanut vastaan valoa; ja niiden vaalittujen tunteiden, totuutta vastaan lausuttujen sanojen jälkeen et ollut valmis tunnustamaan, että olit tehnyt väärin, että näillä miehillä oli sanoma Jumalalta ja että olit pitänyt halpana sekä sanomaa että sanansaattajia.”

”En koskaan aikaisemmin ole nähnyt kansamme keskuudessa sellaista lujaa itseensä tyytyväisyyttä ja haluttomuutta ottaa vastaan ja tunnustaa valoa kuin mitä Minneapolisissa ilmeni. Minulle on näytetty, ettei yhdellekään siitä joukosta, joka vaali siinä kokouksessa ilmennyt henkeä, enää koittaisi selvää valoa erottamaan heille taivaasta lähetetyn totuuden kalleutta, ennen kuin he nöyryyttäisivät ylpeytensä ja tunnustaisivat, etteivät he olleet Jumalan Hengen johtamia, vaan että heidän mielensä ja sydämensä olivat täynnä ennakkoluuloja. Herra

halusi tulla heidän lähelleen, siunata heitä ja parantaa heidät heidän luopumuksistaan, mutta he eivät tahtoneet kuulla. Heidä vaikutti sama henki, joka innoitti Koorahia, Datania ja Abiramia. Nuo Israelin miehet olivat päättäneet vastustaa kaikkea todistusaineistoa, joka osoittaisi heidän olevan väärässä, ja he jatkoivat yhä kulkuaan tyytymättömyyden tiellä, kunnes monet vedettiin pois liittymään heihin."

"Keitä nämä olivat? Eivät he olleet heikkoja, eivät tietämättömiä, eivät valaisemattomia. Tuossa kapinassa oli kaksisataaviisikymmentä ruhtinasta, seurakunnassa tunnettuja, maineikkaita miehiä. Mikä oli heidän todistuksensa? 'Koko seurakunta on pyhä, jokainen heistä, ja Herra on heidän keskellensä; miksi siis korotatte itsenne Herran seurakunnan yläpuolelle?' [4. Moos. 16:3]. Kun Koorah ja hänen toverinsa menehtyivät Jumalan tuomion alaisina, kansa, jonka he olivat pettäneet, ei nähnyt tässä ihmeessä Herran kättä. Koko seurakunta syytti seuraavana aamuna Moosesta ja Aaronia: 'Te olette surmanneet Herran kansan' [Jae 41], ja vitsaus tuli seurakunnan päälle, ja yli neljätoista tuhatta menehtyi.

"Kun aioin lähteä Minneapolisista, Herran enkeli seiso vierelläni ja sanoi: 'Ei niin; Jumalalla on sinulle työ tehtävänä tässä paikassa. Kansa toimii uudelleen Koorahin, Daatanin ja Abiramin kapinan hengessä. Minä olen asettanut sinut oikeaan asemaasi, mitä ne, jotka eivät ole valossa, eivät tule tunnustamaan; he eivät ota vaarin todistuksestasi; mutta minä olen oleva sinun kanssasi; minun armoni ja voimani kannattavat sinua. Ei sinua halveksita, vaan sanansaattajia ja sanomaa, jonka minä lähetän kansalleni. He ovat osoittaneet ylenkatsetta Herran sanaa kohtaan. Saatana on sokaissut heidän silmänsä ja turmellut heidän arvostelukykynsä; ja ellei jokainen sielu kadu tätä syntiään, tätä pyhittämätöntä riippumattomuutta, joka loukkaa Jumalan Henkeä, he vaeltavat pimeydessä. Minä siirrän lampunjalan pois paikaltaan, elleivät he tee parannusta ja käännä, jotta minä voisin parantaa heidät. He ovat hämärtäneet hengellisen näkönsä. He eivät tahdo, että Jumala ilmoittaisi Henkensä ja voimansa; sillä heissä on pilkan ja inhon henki minun sanaani kohtaan. Kevytmielisyyttä, joutavuutta, leikillisyyttä ja laskea harjoitetaan päivittäin. He eivät ole asettaneet sydäntään etsimään minua. He vaeltavat oman sytytyksensä kipinäissä, ja elleivät he tee parannusta, he saavat maata murheessa. Näin sanoo Herra: Seiso velvollisuutesi vartiossa; sillä minä olen sinun kanssasi enkä jätä sinua enkä hylkää sinua.' Näitä Jumalalta saatuja sanoja en ole uskaltanut jättää huomioon ottamatta.

"Valo on loistanut Battle Creekissä kirkkaina, säteilevinä säteinä; mutta kuka niistä, jotka osallistuivat Minneapolisin kokoukseen, on tullut valoon ja vastaanottanut ne totuuden rikkaat aarteet, jotka Herra lähetti heille taivaasta? Ketkä ovat kulkeneet askel askeleelta Johtajan, Jeesuksen Kristuksen, kanssa? Ketkä ovat täysin tunnustaneet erheellisen intonsa, sokeutensa, kateutensa ja pahat epäilyksensä, totuuden uhmaamisensa? Ei yksikään; ja koska he ovat niin kauan laiminlyöneet valon tunnustamisen, se on jättänyt heidät kauas jälkeen; he eivät ole kasvaneet armossa ja meidän Herramme Kristuksen Jeesuksen tuntemisessa. He ovat jääneet osattomiksi siitä tarvitsemastaan armosta, jonka he olisivat voineet saada ja joka olisi tehnyt heistä vahvoja miehiä uskonnollisessa kokemuksessa."

Minneapolisissa omaksuttu kanta oli ilmeisesti ylipääsemätön este, joka suuressa määrin sulki heidät epäilijöiden, kyseenalaistajien, totuuden ja Jumalan voiman hylkääjien seuraan. Kun

toinen kriisi tulee, ne, jotka ovat niin kauan vastustaneet todistusta todistuksen päälle kasattuna, joutuvat jälleen koeteltaviksi niissä kohdissa, joissa he niin ilmeisesti epäonnistuivat, ja heidän on vaikea ottaa vastaan sitä, mikä on Jumalasta, ja torjua sitä, mikä on pimeyden voimista. Sen tähden heidän ainoa turvallinen menettelytapansa on vaeltaa nöyryydessä, tehden polkunsuoriksi jaloilleen, ettei ontuva poikkeaisi tieltä. Sillä on ratkaiseva merkitys, kenen seurassa kuljemme: vaellammeko niiden ihmisten kanssa, jotka vaeltavat Jumalan kanssa ja uskovat Häneen ja luottavat Häneen, vai niiden ihmisten kanssa, jotka seuraavat omaa oletettua viisauttaan ja vaeltavat oman sytytyksensä kipinöissä.

”Se aika, huolenpito ja työ, joita on vaadittu niiden vaikutuksen kumoamiseksi, jotka ovat toimineet totuutta vastaan, ovat olleet hirvittävä menetys; sillä me olisimme voineet olla vuosia edellä hengellisessä tiedossa; ja monia, monia sieluja olisi voitu lisätä seurakuntaan, jos ne, joiden olisi pitänyt vaeltaa valossa, olisivat jatkaneet Herran tuntemisessa, jotta he tietäisivät, että Hänen esilletulonsa on valmistettu niin kuin aamu. Mutta kun niin paljon työtä on käytettävä aivan seurakunnassa niiden työntekijöiden vaikutuksen kumoamiseksi, jotka ovat seisoneet kuin graniittimuuri sitä totuutta vastaan, jonka Jumala lähettää kansalleen, maailma jää suhteelliseen pimeyteen.

”Jumala tarkoitti, että vartijoiden tuli nousta ja yksimielisin äänin lähettää eteenpäin määrätietoinen sanoma, antaen pasunan soida selkeällä äänellä, jotta kansa kaikki rientäisi velvollisuuspaikalleen ja täyttäisi osansa suuressa työssä. Silloin sen toisen enkelin, joka tulee alas taivaasta ja jolla on suuri valta, voimakas, kirkas valo olisi täyttänyt maan hänen kirkkaudellaan. Olemme vuosia jäljessä; ja niiden, jotka seisoivat sokeudessa ja estivät juuri sen sanoman etenemisen, jonka Jumala tarkoitti lähtevän Minneapolisin kokouksesta kuin palavan lampun, täytyy nöyryyttää sydämensä Jumalan edessä ja nähdä ja ymmärtää, kuinka työ on tullut estetyksi heidän mielensä sokeuden ja sydämensä kovuuden vuoksi.” Manuscript Releases, osa 14, 107–111.

Mikä oli saanut aikaan sellaisen johtajuuden, joka vuonna 1888 ilmensi niin avointa kapinaa, että sisar White vertasi sitä Koorahin, Daatanin ja Abiramin kapinaan? Vastaus on epäilemättä löydettävissä vuoden 1863 kapinasta, joka valmisti tietä sille, mitä Hesekelelille kerrottiin vieläkin suuremmiksi kauhistuksiksi. Hylkäämällä 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa” ja ottamalla käyttöön väärennetyn taulun synnyttiin välttämättömyys ylläpitää vuoden 1863 väärennöstä. Näin Miller näkisi jalokiviensä joutuvan hajotetuiksi ja peitetyiksi roskalla sekä väärennetyillä jalokivillä ja kolikoilla. Maailmallinen sanonta kuuluu: ”historian kirjoittavat voittajat.”

Vaikka Laodikean adventtikirkkoa johtavat eivät todellisuudessa ole voittajia, he ovat käyttäneet aikaa ja vaivaa rakentaakseen historiallista kertomusta, joka ylläpitää neljän sukupolven aikana lisääntyntä kapinaa, pyrkien asettamaan tuon kapinan valoon, joka on kaukana siitä todellisesta historiasta, jonka taivaalliset enkelit ovat merkinneet muistiin. Historian uudelleenkirjoittaminen on katolisen kirkon jesuiittojen tunnusomainen erityispiirre, ja historiallinen revisionismi on ollut Laodikean adventistihistorioitsijoiden vakiintunut toimintatapa. Se, mitä Laodikean adventistiset ”historioitsijat” nykyään kirjoittavat Minneapolisin yleiskokouksen istunnosta, on klassinen esimerkki historiallisesta revisionismista.

Jotkut tuon konferenssin kapinallisista ovat saattaneet lopulta tehdä parannuksen, mutta poikkeus sääntöön ei kumoa sääntöä. Sisarta Whitea käskettiin jäämään paikalle ja tallentamaan kokous, sillä Kooran, Datanin ja Abiramin kapina oli toistumassa. Se, että adventistihistorioitsijat rakentavat todistuksen sen varaan, ymmärrettiinkö vanhurskautta uskon kautta koskeva sanoma vai eikö sitä ymmärretty, hylättiinkö se vai eikö sitä hylätty, tai hyväksyttiinkö se myöhemmin, merkitsee sen innoitetun todistuksen välttelyä, joka koskee kapinaa, josta Koora, Datan ja Abiram olivat esikuvana.

Kenen noista kolmesta kapinallisesta Mooseksen kertomus osoittaa myöhemmin tehneen parannuksen ja tulleen jälleen hyväksytyksi johtoon Mooseksen rinnalle?

”Koorah, tämän liikkeen johtava henki, oli leeviläinen, Kehatin sukua ja Mooseksen serkku; hän oli kyvykäs ja vaikutusvaltainen mies. Vaikka hänet oli määrätty palvelemaan pyhäkössä, hän oli tullut tyytymättömäksi asemaansa ja tavoitteli pappeuden arvoa. Se, että papinvirka oli annettu Aaronille ja hänen suvulleen, vaikka se aikaisemmin oli kuulunut jokaisen perheen esikoispojalle, oli synnyttänyt kateutta ja tyytymättömyyttä, ja jo jonkin aikaa Koorah oli salaa vastustanut Mooseksen ja Aaronin valtaa, vaikka hän ei ollut uskaltanut ryhtyä mihinkään avoimeen kapinatekoon. Lopulta hän laati rohkean suunnitelman kukistaakseen sekä siviili- että uskonnollisen vallan. Hän ei jäänyt ilman myötämielisiä. Koorahin ja kehatilaisten telttojen lähellä, pyhäkön eteläpuolella, oli leiriytyneenä Ruubenin heimo; tämän heimon kahden ruhtinaan, Datanin ja Abiramin, teltat olivat lähellä Koorahin telttaa. Nämä ruhtinaat yhtyivät auliisti hänen kunnianhimoisiin hankkeisiinsa. Koska he olivat Jaakobin vanhimman pojan jälkeläisiä, he väittivät siviilivallan kuuluvan heille, ja he päättivät jakaa pappeuden kunnian Koorahin kanssa.

Kansan keskuudessa vallinnut mieliala suosi Koorahin hankkeita. Pettymyksensä katkeruudessa heidän entiset epäilyksensä, mustasukkaisuutensa ja vihansa olivat palanneet, ja jälleen heidän valituksensa kohdistuivat heidän kärsivälliseen johtajaansa vastaan. Israelilaiset kadottivat jatkuvasti näkyvistään sen tosiasian, että he olivat jumalallisen johdatuksen alaisia. He unohtivat, että liiton Enkeli oli heidän näkymätön johtajansa, että pilvipatsaan verhoamana Kristuksen läsnäolo kulki heidän edellään ja että Mooses sai Häneltä kaikki ohjeensa.

"He eivät halunneet alistua siihen kauheaan tuomioon, että heidän kaikkien täytyisi kuolla erämaassa, ja sen tähden he olivat valmiit tarttumaan jokaiseen verukkeeseen uskoakseen, ettei heitä johtanut Jumala vaan Mooses ja että juuri hän oli julistanut heidän perikatonsa. Maan nöyrimmän miehen parhaatkaan ponnistelut eivät kyenneet hillitsemään tämän kansan tottelemattomuutta; ja vaikka Jumalan tyytymättömyyden merkit heidän aikaisemman niskoittelunsa tähden olivat yhä heidän silmiensä edessä heidän harventuneissa riveissään ja vähentyneessä luvussaan, he eivät ottaneet opetuksesta vaarin. Jälleen kiusaus voitti heidät." Patriarchs and Prophets, 395, 396.

Laodikealainen adventismi alkoi vuonna 1856, ja vuonna 1863 siitä tuli laillisesti rekisteröity laodikealainen adventtikirkko. Kuten aiemmissa kirjoituksissa on jo käsitelty, ei ole olemassa mitään innoitettua todistusta siitä, että Laodikea koskaan pelastuisi. Se ei voi pelastua, ellei se kadu tilaansa ja ota vastaan Filadelfian edustamaa kokemusta. Laodikea on kansa, joka tuomitaan siten,

että se oksennetaan ulos Herran suusta. Innoituksen mukaan laodikealaisena kirkkona kirkon osaksi oli määrätty vaeltaa erämaassa muinaisen Israelin tavoin.

Kuka muinaisen Israelin kapinallisista vaeli erämaassa neljäkymmentä vuotta ja sitten meni Luvattuun maahan? Ei ainoakaan sielu, ja heidän vaelluksensa esikuvasi nykyajan Israelin vaellusta.

Korahin, Datanin ja Abiramin kapina (joka oli vuoden 1888 kapinan esikuva) perustui heidän haluttomuuteensa hyväksyä kansaa koskeva tuomio, jonka mukaan heidän tuli vaeltaa erämaassa neljäkymmentä vuotta. Vuoden 1888 kapina puolestaan perustui johdon torjumaan julistukseen, joka osoitti heidän olevan Laodikea ja määräsi heidät vaeltamaan vielä monia vuosia erämaassa heidän niskoittelunsa tähden.

”Sanoma, jonka A. T. Jones ja E. J. Waggoner ovat meille antaneet, on Jumalan sanoma Laodikean seurakunnalle, ja voi sitä, joka tunnustaa uskovansa totuuden eikä kuitenkaan heijasta toisille Jumalan antamia säteitä.” The 1888 Materials, 1053.

Muinaiset miehet, joiden tuli olla kansan vartijoina vuonna 1888, uskoivat olevansa ”rikkaita ja tavaraa täynnä”. Tarkastelemme seuraavassa artikkelissa sitä, mikä synnytti tämän tilan ennen vuotta 1888.

”Sieluni tulee sängen murheelliseksi nähdessäni, kuinka nopeasti jotkut, jotka ovat saaneet valoa ja totuutta, ottavat vastaan saatanan eksytykset ja lumoutuvat väärästä pyhydestä. Kun ihmiset kääntyvät pois niistä rajamerkeistä, jotka Herra on asettanut, jotta ymmärtäisimme asemamme sellaisena kuin se on profetiassa osoitettu, he kulkevat tietämättä, minne ovat menossa.

”Epäilen, voidaanko aitoa kapinaa koskaan parantaa. Tutkikaa teoksesta Patriarkat ja profeetat Koorahin, Daatanin ja Abiramin kapinaa. Tämä kapina laajeni käsittämään enemmän kuin kaksi miestä. Sen johdossa oli kaksisataaviisikymmentä seurakunnan päämiestä, arvossapidettyjä miehiä. Nimittäkää kapinaa sen oikealla nimellä ja luopumusta sen oikealla nimellä, ja harkitkaa sitten, että muinaisen Jumalan kansan kokemus kaikkine vastenmielisine piirteineen merkittiin uskollisesti muistiin jäädäkseen historiaan. Raamattu julistaa: ‘Nämä ... ovat kirjoitetut meille varoitukseksi, joille maailman aikojen loppukausi on tullut.’ Ja jos miehet ja naiset, joilla on totuuden tuntemus, ovat niin kauas erkaantuneet suuresta Johtajastaan, että he ottavat luopumuksen suuren johtajan ja nimittävät häntä Kristukseksi, meidän vanhurskaudeksemme, se johtuu siitä, etteivät he ole laskeutuneet syvälle totuuden kaivoksiin. He eivät kykene erottamaan kallisarvoista malmia arvottomasta aineksestä.”

”Lukekaa ne varoitukset, joita Jumalan sanassa niin runsaasti annetaan niiden väärin profeettojen suhteen, jotka tulevat harhaoppeineen ja, jos mahdollista, eksyttävät valitutkin. Miksi kirkko ei näiden varoitusten edessä erota väärää aidosta? Niiden, joita on millään tavoin näin johdettu harhaan, tulee nöyrytyä Jumalan edessä ja vilpittömästi tehdä parannus, koska he ovat niin helposti antaneet johtaa itsensä eksyksiin. He eivät ole erottaneet oikean Paimenen ääntä vieraan äänestä. Kaikkien tällaisten tarkastelkoon uudelleen tätä kokemuksensa vaihetta.”

”Yli puolen vuosisadan ajan Jumala on antanut kansalleen valoa Henkensä todistusten kautta. Jääkö kaiken tämän ajan jälkeen muutamien miesten ja heidän vaimojensa tehtäväksi oikaista koko uskovien seurakunnan erehdys julistamalla rouva Whiten huijariksi ja pettäjäksi? Heidän hedelmistään te tunnette heidät.”

”Niiden, jotka voivat sivuuttaa kaikki ne todisteet, jotka Jumala on heille antanut, ja muuttaa tuon siunauksen kiroukseksi, tulee vapista omien sielujensa pelastuksen tähden. Heidän lampunjalkansa poistetaan paikaltaan, elleivät he tee parannusta. Herraa on loukattu. Totuuden lippu, ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomat, on jätetty laahaamaan tomussa. Jos vartijoiden annetaan tällä tavoin johtaa kansaa harhaan, Jumala pitää joitakuita sieluja vastuullisina terävän erotuskyvyn puutteesta havaita, millaista rehua Hänen laumalleen annettiin.”

”Luopumuksia on tapahtunut, ja Herra on menneisyydessä sallinut tämänkaltaisten asioiden kehittyä osoittaakseen, kuinka helposti Hänen kansansa johdetaan harhaan, kun he ovat riippuvaisia ihmisten sanoista sen sijaan, että itse tutkisivat Kirjoituksia, niin kuin jalot berealaiset tekivät, nähdäkseen, ovatko nämä asiat niin. Ja Herra on sallinut tällaisten asioiden tapahtua, jotta voitaisiin antaa varoituksia siitä, että tällaisia tulee tapahtumaan.

”Kapina ja luopumus ovat aivan siinä ilmassa, jota hengitämme. Ne vaikuttavat meihin, ellemme uskossa ripusta avuttomia sielujamme Kristuksen varaan. Jos ihmiset joutuvat nyt niin helposti harhaan, kuinka he kestävät silloin, kun Saatana esiintyy Kristuksena ja tekee ihmeitä? Kuka silloin pysyy hänen vääristelyjensä horjuttamattomana—hänen, joka tunnustautuu Kristukseksi, vaikka on vain Saatana omaksumassa Kristuksen henkilön ja näennäisesti tekemässä Kristuksen tekoja? Mikä estää Jumalan kansaa antamasta uskollisuuttaan väärille kristuksille? Älkää menkö heidän perässään.”

“Opinkappaleet on ymmärrettävä selvästi. Niiden miesten, jotka hyväksytään saarnaamaan totuutta, tulee olla lujasti ankkuroituja; silloin heidän aluksensa kestää myrskyn ja rajuilman, sillä ankkuri pitää heidät vakaasti. Petokset tulevat lisääntymään, ja meidän on kutsuttava kapinaa sen oikealla nimellä. Meidän on seisottava yllä koko sota-asu. Tässä taistelussa emme kohtaa ainoastaan ihmisiä, vaan hallituksia ja valtoja. Sillä me emme taistelee lihaa ja verta vastaan. Luettakoon Efesolaiskirje 6:10–18 huolellisesti ja vaikuttavasti meidän seurakunnissamme.” Notebook Leaflets, 57, 58.